

vol dir que mori el Bufaplanetes, i molt menys les bombolles... la història de fer bombolles no la pots considerar com una obra amb text on fins i tot la seva actualitat es perd. Una bombolla és un element força o poc corrent i és un joc que sempre s'estableix amb mi. El Bufaplanetes no és mort, no es pot morir mai, encara que jo el deixi de fer, la bombolla sempre existirà.

Pep Bou a l'hora de crear el nou espectacle ha de treballar a partir d'una investigació gairebé científica. L'element que fa servir, el sabó, es mou en uns paràmetres entre la química i la casualitat. Per tant es necessita molta experiència per poder treballar... tota una saviesa, si es pot dir així, que jo he anat obtenint a base de passar-m'hi hores, de conèixer el material.

"A VEGADES PENSEN QUE ESTIC BOIG"

Aquest element científic, ell intenta transformar-lo en un element estètic i adaptar-lo al llenguatge teatral que li interessa... que no sé quin és, però que ho sabré a mesura que investigo. La gent que treballa amb mi, a vegades deu pensar que no acabaré mai o que estic una mica boig.

Pep Bou es confessa tossut i té la certesa que darrera d'aquest treball hi ha alguna cosa que sí que és possible escenificar. Les limitacions són moltes, els entrebancs també existeixen, però pas a pas, dia a dia, l'espectacle es va configurant.

Jo ara estic en aquest punt. Per això et dic que aquesta conversa té lloc en un moment en què cal preveure que els problemes que tinc ara, d'aquí dos mesos potser hauran canviat. És per això que poso les dificultats com a cosa importantíssima i deixo la porta oberta a tota nova possibilitat que surti.

Sense cap dubte aquesta situació comporta una angoixa que s'introdueix a poc a poc a la mèdulla, tot i que... considero que després de tres mesos estic en un punt molt més interessant i que segueixo avançant. No m'adono que avanço cada dia, sinó que només me n'adono al cap d'un temps. És com les agulles del rellotge que avancen minut a minut, però no te n'adones fins al cap de mitja hora. I això és bo per a mi. El temps és el meu aliat i això ho tinc claríssim.

UNA PELLÍCULA DE SABÓ, UN MIRALL DE SABÓ

Enmig d'aquest entrellat es fa difícil de descriure i configurar amb paraules el que serà aquest nou espectacle. De tota manera es podria apuntar que es basa en les ja anomenades pel·lícules de sabó. És a dir, una paret o un tel de sabó que farà de mirall o de reflex, per mitjà d'un joc de llums, d'una sèrie d'accions teatrals i també serà pantalla per a la projecció d'unes imatges. D'aquesta simple descripció es pot extreure que les possibilitats d'aconseguir un espectacle de gran visualitat són moltes. Però de la mateixa manera es preveu que les dificultats siguin nombroses.

Amb les bombolles tenia un element volàtil, que el podies manipular, que mentre estava volant tu podies estar-ne preparant un altre i això et permetia un joc. Ara en canvi, amb la pel·lícula de sabó, em trobo amb una cosa estàtica, plana i que ha perdut la dimensió. La bombolla té volum, és